

בבית המשפט העליון בירושלים

ע"א 9135/12

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המערערים: 1. אליק טל
2. יהודית טל

נגד

המשיבה: קאמאו שיווק נעליים בע"מ

סיווג הליך

החלטה

1. בין המערערים למשיבה, אשר היו שותפים עסקיים, התגלע סכסוך והוחלט על ידם לבררו בהליך בוררות בפני כב' השופט בדימוס א' סטרשנוב (להלן: הבורר). ביום 29.2.2012 ניתן על ידי הבורר פסק בוררות חלקי, אולם המערערים מיאנו להשלים עימו ועתרו בפני בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו להעברת הבורר מתפקידו ולביטול הפסק החלקי. בפסק דין מיום 21.6.2012 דחה אמנם בית המשפט המחוזי את הבקשה להעברת הבורר מתפקידו, אך ביטל מספר סעיפים בפסק הבורר, ובעקבות אותם הליכים הודיע הבורר כי בנסיבות שנוצרו ומשספק האם יוכל לנהל את הבוררות באובייקטיביות, הוא מבקש לסיים תפקידו וכי הצדדים ימנו בורר אחר תחתיו.

בעקבות האמור הגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו בקשה להורות לבורר להמשיך ולשמש בתפקידו, ובפסק דין מיום 3.12.2012 קיבל בית המשפט (כב' השופט י' אטדגי) את הבקשה והורה לבורר לשוב ולדון בעניינם של הצדדים עד למתן פסק בוררות סופי, במתווה שנקבע בפסק-הדין מיום 21.6.2012.

2. על פסק-הדין האמור נסב הערעור שבכותרת, ומשהובא לעיוני ביקשתי את התייחסות הצדדים לעניין סיווגו של ההליך.

בהודעה מטעמם טוענים המערערים כי עומדת להם זכות ערעור על פסק-הדין, בהדגישם כי הסוגיה נשוא פסק הדין - השבת בורר אשר התפטר מתפקידו, לשמש כבורר - הינה סוגיה ייחודית, ואינה נמנית עם הנושאים אשר על פי סעיף 38 לחוק הבוררות, תשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות) יש להשיג עליהם בדרך של בקשה למתן רשות ערעור. לחלופין עתרו המערערים למתן ארכה להגשת בקשת רשות ערעור "מתוך הבנה כי מדובר בסוגיה משפטית דיונית תקדימית".

מנגד, עמדת המשיבה היא כי בהתאם להוראות סעיף 38 [לחוק הבוררות](#) הערעור טעון רשות, ומשכך עותרת היא למחיקת הערעור.

3. לאחר שעיינתי בחומר שבפניי ושקלתי בדבר הגעתי לכלל מסקנה כי לא נתונה היתה למערערים זכות ערעור על פסק הדין והיה עליהם להשיג עליו בדרך של הגשת בקשה למתן רשות ערעור.

כידוע סעיף 38 [לחוק הבוררות](#) קובע הסדר ייחודי הסוטה מכללי הערעור הרגילים במשפט האזרחי - המבחינים בין "פסק דין" עליו ניתן לערער בזכות ובין "החלטה אחרת" עליה ניתן להשיג ברשות בלבד - בקובעו כי כל ערעור על "החלטה של בית המשפט לפי חוק זה ניתנת לערעור ברשות לפי סעיף 19(ב) לחוק בתי המשפט, תשי"ז-1957", דהיינו הערעור טעון רשות בין אם הוא נסב על "פסק דין" ובין אם הוא נסב על "החלטה אחרת".

בפסיקתו של בית משפט זה נקבע לא אחת כי נוכח תכליותיו של מוסד הבוררות ושל [חוק הבוררות](#) יש להעניק לתיבות "החלטה של בית המשפט לפי חוק זה" פרשנות מרחיבה, כך שאין היא חלה רק על החלטות בענייני בוררות המנויים במפורש בחוק הבוררות, אלא גם על החלטות בקשר עם "ענייני בוררות שונים הקשורים בקשר ענייני הדוק" לחוק הבוררות" ([בש"א 4936/06](#) ארוך נ' כלל פיננסים ניהול בע"מ, פסקה 5 (25.9.2006) (להלן: עניין ארוך)), וכפי שנקבע בעניין זה [בע"א 4886/00 גרוס נ' קידר, פ"ד נז\(5\) 933 \(2003\)](#):

"סעיף 38 [לחוק הבוררות](#) חל הן על פסקי דין של בית המשפט הניתנים בהליכים המוגדרים במפורש בחוק הבוררות, הן על פסקי דין בעניינים אחרים של בוררות שאינם בגדר הליכים כאלה, ובלבד שבמרכזם עומדים ענייני בוררות הכפופים להסדר המשפטי המהותי של

חוק הבוררות. הדבר חל הן על הליכים שבטרם מתן פסק בורר הן על הליכים לאחר נתינתו - הכל בהתאם לעניין" (שס, 945). כן ראו: עניין אדון, פסקאות 6-7; [בש"א 3960/11](#) בן שמן נ' פישלר (11.7.2011); [בש"א 2287/11](#) וינברג נ' רייסנר (9.5.2011).

בענייננו, הגם שהצדק עם המערערים כי סוגיית התפטרותו של בורר אינה מוסדרת מפורשות [בחוק הבוררות](#) (וראו: סמדר אוטולנגי בוררות דין ונוהל 229 (1991); [ישראל שמעוני אופק חדש בבוררות 8127-12 \(2009\)](#)), דומה כי קשה לחלוק על כך שבמרכז פסק-הדין עומדים "ענייני בוררות הכפופים להסדר המשפטי המהותי של חוק הבוררות" ועל עוצמת הזיקה העניינית בין פסק-הדין ובין הליך הבוררות וחוק הבוררות. יוזכר בהקשר זה כי פסק הדין עוסק בשאלה האם ובאילו תנאים יורה בית המשפט לבורר שהודיע כי הוא מתפטר מתפקידו כבורר כי עליו להמשיך בתפקידו, וכי הודעת הבורר דנן ניתנה בהמשך לפסק דין בו נדחתה בקשה להעברתו מתפקידו ובוטלו סעיפים מתוך פסק בוררות חלקי שנתן. לפיכך, ובהתאם להלכה עליה עמדתי לעיל, לא נתונה היתה למערערים זכות ערעור על פסק-הדין והגשת הערעור טעונה היתה קבלת רשות.

כידוע, על פי הדין הנוהג לא ניתן להסב ערעור לבקשת רשות ערעור (להבדיל מהיפוכו של דבר - ראו תקנה 410א [לתקנות סדר הדין האזרחי](#), תשמ"ד-1984). יחד עם זאת, לבית המשפט נתונה הסמכות להאריך את המועד להגשתה של בקשת רשות ערעור, וכפי שציינתי לעיל במקרה דנן ביקשה המערערת בתגובתה כי אם תידחה עמדתה תינתן לה ארכה להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-הדין.

המשיבה לא התייחסה בתגובתה לבקשה חלופית זו, ונוכח האמור בתגובה וחלופי בא-כוחה ספק האם זו הגיעה לידיה. ככל שעד למועד זה לא המציאו המערערים לידי בא-כוח המשיבה את התייחסותם לעניין הסיווג (בה נכללת כאמור בקשה חלופית להארכת מועד), יעשו הם כן ללא דיחוי, ולא יאוחר מבתוך שלושה ימים ממועד המצאת החלטה זו לידיהם. בתוך שבעה ימים ממועד ההמצאה כאמור תגיש המשיבה תגובתה לבקשה החלופית להארכת מועד, בגדרה תודיע האם בשים לב לכך שההליך דנן הוגש ביום 18.12.2012, דהיינו כשבועיים לאחר מתן פסק-הדין וטרם חלף המועד להגשת בקשת רשות ערעור, ניתנת הסכמתה למתן ארכה להגשת בקשת רשות ערעור.

בהחלטה המשלימה שתינתן על ידי לעניין הארכת המועד אתיחס גם לעניין פסיקת הוצאות בגין ההתדיינות שבפניי.

המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים ללא דיחוי, באמצעות הפקסימיליה.

ניתנה היום, ב' בחשון תשע"ד (6.10.2013).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 12091350_P08.doc כש
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

ליאת בנמלך 54678313-9135/12
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)